

ČEŠI František Ringo Čech
A JEJICH SAMIČKY
aneb **ČEŠKY**
A JEJICH SAMCI

Galén

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén
Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2011

Motto:

Mám rád ženy, ty mlčenlivé soudruhy...

(Wolker / Čech)

ČEŠI František Ringo Čech
A JEJICH SAMIČKY
aneb **ČEŠKY**
A JEJICH SAMCI

Zvřátka obdivují píču (2007)

ČEŠI František Ringo Čech
A JEJICH SAMIČKY
aneb **ČEŠKY**
A JEJICH SAMCI

*Pravdivé příběhy ze života českých vlastenců a vlastenek,
potomků knížete Přemysla a kněžny Libuše,
aneb Poučení z krizových let, od narození do smrti!*

František Ringo Čech

**ČEŠI A JEJICH SAMIČKY
ANEB ČEŠKY A JEJICH SAMCI**

První vydání v elektronické verzi

Vydalo nakladatelství Galén, Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

Editor PhDr. Lubomír Houdek

Šéfredaktorka PhDr. Soňa Dernerová

Odpovědný redaktor Radek Lunga

Grafická úprava Marta Šimková, Galén

Fotografie obrazů z archivu autora

Na obálce autorův obraz Eurokoupel v Jizeře (2007)

Sazba Monika Vejrostová, Galén

Tisk Glos, Špidlenova 436, 513 01 Semily

G 271005

 www.galen.cz

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu nakladatelství.

Copyright © Galén, 2007, 2011

ISBN 978-80-7262-798-1 (PDF)

ISBN 978-80-7262-799-8 (PDF pro čtečky)

Kniha není vhodná

**pro mládež do osmnácti let
pro komunisty
a pro feministky!**

Ringo, přicházejí tvoji věrní (1997)

MUŠKETÝR PO 14 LETECH

aneb předmluva k soubornému vydání

Mám velikou radost, když dochází k novému vydávání mých knih. A obzvláště když s návrhem na reedici přijde renomované nakladatelství, aniž bych u nich pucoval kliky a snažil se vetřít do pozornosti zodpovědného redaktora drobnými službičkami a úsluhami. O něčem to svědčí! O čem?

1. V Čechách a na Moravě se pořád hodně šuká, a proto se moje knihy líbí, protože já o ničem jiném nepíšu. A proč taky, vždyť ani vás, moji milí čtenáři, nic jiného nezajímá! A protože si to uvědomuje právě nakladatelství Galén, které má o této činnosti díky své hlavní profesní specializaci dobré informace, vědí ve vedení, že jdou do minimálního rizika.
2. Ocelové jádro mých čtenářů se nerozpadlo (přibližně 6000 dle mých nákladů), ba, řekl bych, stále mohutní. To jsou moji věrní! To je moje generace Beatles, kteří si ode mě koupí všechno, i kdybych vydal třeba CD »Mistrovo půlnoční chrápání« nebo knihu bez textu! Tato Ringova legie (6000 členů) budí strach i v politických kruzích, vždyť soudruh Fidel Castro zaútočil na kasárny Moncada s mnohem menším počtem lidí! Ale chci je uklidnit. Povel k útoku na Hrad dám pouze v krajním případě a navíc jen se souhlasem NATO. Proto poptávka inteligentních, výjimečných lidí po mých knihách roste a vyvolává i fyzické konflikty s knihkupci hlupáčky, kteří moje knihy nemají v regálech. Ač nepřítel fyzického násilí, v tomto případě jednání mých věrných schvaluji: »...nemáš Ringa? Tumaš po hubě!«

3. S velkým úspěchem na trhu se setkala i moje poslední kniha »Cucurucuců«, o níž mi mnozí z vás napsali, že vůbec nevědí, o čem to je. Musím se přiznat, že i mně také smysl knihy uniká, a nevím, co jsem vlastně svým posledním dílem chtěl říci.

Chtěl jsem psát o utrpení chudých lidí v Jižní Americe a zřejmě se mi to vymklo! Přesto si vzpomínám, jak jsem se při psaní »Cucurucuců« (Cucurucuců je mladá, krásná mulatka, mnohonásobně znásilněná) srdečně nasmál a příjemně sexuálně vzrušil. Ostatně nevědět, o čem čtete, není žádná ostuda! Já sám už podesáté začínám číst Odyssea od Jamese Joyce a pořád vím úplný hovno, co chtěl geniální spisovatel říct. Proto se k »Cucurucuců« hrdě hlásím. Podařilo se mi navršením nesmyslů, nelogičností, oplzlosti, vyřizováním úctů, neodbornosti a neznalosti historie a zeměpisu popisované země vytvořit umělecké dílo, které předběhlo svoji dobu! Ano! Takhle nějak bude vypadat literatura přicházejícího století. A Ringo jako vždy v čele avantgardy!

Perla, kterou držíš v ruce teď, je kritickým přepracováním knih, které vyšly samostatně, a sice »Češi a jejich samičky« a »Češky a jejich samci«. Spojili jsme je v jednu knihu, zbavenou literární vaty a fakt, která byla v době vzniku zajímavá, ale dnes po nich pes neštěkne. Nelekejte se! Čuňárny zůstaly zachovány! Co mě vyděsilo a naplnilo zoufalstvím a bezmocí, byl můj úvod napsaný před 14 lety ve Španělsku! Jak se v něm dočtete, filozofuji a naříkám v den svých padesátých narozenin, že je mi padesát a nevidím smysl dál žít! Bože, co bych za to dal, aby ta proklínaná padesátka byla zpátky, ale ani Bohovi!

Teď, když píší tyto řádky, je mi šedesát čtyři! Do prdele! Prokletá příroda! Prokletá evoluce! Prokletá vesmírná inteligence! Prokletí Anunakové na Nibiru!

(Všimněte si, že Boha neproklínám, vždyť co kdyby náhodou byl?!?!? Co potom! Neradno si ho rozházet, ale vzhledem k tomu, že všechno ví, musí vědět, jakej mám vztek! A přesto s tím nic neudělá!!!)

Co mě vyděsilo vzápětí, bylo zadání nakladatelství Galén na jmenný rejstřík. Nemohu si odpustit vsuvku: můj počítač – nenáviděný stroj – mi

podtrhl červeně slovo Galén (to technokratický hovado to slovo nezná!) a víte, co mi nabídl za alternativy? Galin / Galon / Galán / Galér. No není to hovado?

Tak to byla chvilka humoru, a zpět k jmennému rejstříku! Ten se používá, když čtenář některá jména v knize nezná a neví, o koho jde. Generace Beatles přece ví všechno! Ale dorostli nám noví spoluobčané – diváci českých televizních seriálů, vyholené, bezvlasé bedny, potetovaní blbečkové a propíchanci. (Viděl jsem na fotce diamant v řitním otvoru – fakt, a byla to bělošská prdel!)

Narodil jsem se v první polovině minulého století a rodný list mám německy od Reinharda Heydricha – říšského protektora! No a protože to, co jsem právě napsal, zatím není ve jmenném rejstříku, hned to pro vyholence, potetovance, propíchance a mladé kreativce z USA vysvětlím, aniž bych se znovu zapletl do podrobností (Gabčík, Opálka, Gorazd, Čurda, říše, protektorát...). Reinhard Heydrich = zlý člověk, nepřítel Čechů, zabit hodnými lidmi – Čechy vojáky – hrdiny z Velké Británie.

Požadavek na jmenný rejstřík mě zprvu pobouřil, ale vzápětí jsem se znovu vrátil do reálného světa tržní ekonomiky. Vždyť jako autor mám zájem, aby mě četli i výše jmenovaní kretění, a navíc mám zodpovědnost vůči nakladatelství.

Zde bych známé olympijské »Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se!« trochu pozměnil na »Není důležité být čten, ale být koupen!«

To, že nevědí, kdo byl Pete Kaplan, Miki Volek nebo komunisti, to jim odpustím. Kup si knihu, a nazdar! Jestli si ji přečteš, nebo s ní podložíš skříň, už naši honorářovou účtárnu nezajímá. Mě ano, ale »není na světě člověk ten, který by se zalíbil lidem všem«!

Co mě potěšilo, je fakt, že nyní sdílím nakladatelství se svým velkým oblíbencem akademikem dr. Koukolíkem. Miluji jeho knihy a chodím na všechny jeho přednášky. Doktor Koukolík je Grygar české medicíny! Ptáte se, jak může člověk jako já obdivovat vynikajícího vědce, slušného, taktního, používajícího jasnou, vybranou, pregnantní a srozumitelnou češtinu? Inu, protiklady se přitahují. Ale jedno máme společné! Jsme oba poslové špatných zpráv! Když jsem ještě jako poslanec jezdil po besedách a mluvil ke svým milým Čechům, ptali se mě mladí lidé po vystoupení:

»...a co máme dělat, pane Čech? Máme se oběsit?« Tak i já odcházej
z přednášky doktora Koukolíka rozhlížím se a hledám vhodný trám...
Má vůbec cenu v tomto světě psát knížky? Ano! Rozhodně! Stále je tu ta
možnost podložit s nimi kymácející se skříň!

František Ringo Čech
císař českého hardrocku, básník lásky a sexu

SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU
A NA ZEMI POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE!

Psáno v městě Praze nad Vltavou, řekou, léta Páně 2007

Žádná moje kniha se nenarodí v devítiměsíčním vývojovém cyklu. Každá je přenošená a tahle dokonce jako plod slona, který se vyvíjí v těle matky asi dva roky. Vím, o čem by měla být, a mám jasnou představu, čili nejeví se mi v hrubých konturách, ale vidím ji jasně, zřetelně a už se raduju, jaká bude skvělá. Místo toho, abych si sedl a psal, chodím... žvaním... telefonuju... piju kafe... někam jedu... maluju obraz... stavím dům... věnuji se politice... věnuji se Slávii... čumím do zdi... a zase žvaním... telefonuju... piju kafe... atd. A než se, milý čtenáři, naději – rok je v prdeli! A kniha nikde! A kniha nikde! A kniha nikde!

Ještě v dobách, kdy jsem kraloval na nebi populární hudby, rozšiřovali mí konkurenti fámu o neskutečně pilném Ringovi, který za své úspěchy vděčí jen a jen obrovské píli a nadlidskému úsilí, které je toho příčinou. Přitom je to tak prosté. Obrovská píle dokáže přemístit vagón zeminy, ale stvořit umělecké dílo můžete pouze políbením múz, díky vrozenému talentu a inspiraci Boží!

Vzpomenu si vždycky na větu, kterou říkal Jaroslav Ježek Janu Werichovi – Jeníku, kdyby tak ti lidi věděli, jak je to snadné, když to umíš!

Faktem je, že jsem materiál k této knížce shromáždil více než čtyři roky, nijak zvlášť pilně, a budu to názorně demonstrovat. Myslím si, že činy a myšlenky, které vznikají v čase a prostoru, se od něho nedají oddělit a že k němu patří, a protože jsem pověřivý a dbám na časovou posloupnost, musím po téhle předmluvě zařadit do knihy materiál, který jsem napsal před rokem.

Čtěl bych, milý čtenáři, abys věděl, jak je to vlastně s mou pílí, abys věděl, kdy, kde a jak knížka vznikala, jak jsem byl rychlý, kde jsem s ní všude brouzдал, kdy jsem od ní odběhl a věnoval se bloku (viz nahoře)

chodím... žvaním... telefonuju...! Myslím, že je to nápad, který by ti měl přiblížit moji práci i moji knihu. Vím sám, jak jsem hned viděl cizí dílo jinýma očima, nějak důvěrnějc, byl jsem více vtažen, když jsem se dozvěděl třeba: »psáno ve Splavech nad jezerem v srpnu 1939« nebo »psáno v zákopech u Zborova...« atd.

Musím přiznat, že jsem obdivoval a trochu i záviděl, když jsem ležel na pohovce na Vinohradech, četl, že autor knihu psal třeba na Krétě, nebo ještě lépe – psáno v Paříži a Londýně, dokončeno v Kapském Městě 1964!

A protože podle sebe soudím tebe, tak se mohu taky pochlubit – je červenec, páteho, úterý, 17.55 hod., San Feliú de Guixols, hotel Eden Roc – Španělsko.

To je slušný, ne? Aspoň, milý čtenáři, vidíš, že nejsem žádný ořezávátko, ale spisovatel už skoro světový. Ostatně Hemingway tuším taky začínal ve Španělsku.

Tak abych se vrátil, co jsem vlastně chtěl říci, zkrátka tuhle knížku jsem začal psát před rokem, kdy jsem měl pocit, že uzrála a teď ji v jednom tahu napíši. No a vidíte, nenapsal, všeho všudy necelé tři stránky. Teď jsem začal jinak a už se mi sem jaksí nehodí, ale patří sem, a protože jsem, jak už jsem se přiznal, pověřčivý, tak sem ty stránky vsadím, bojím se pomsty ukřivděných věcí. Nic se tím nedá zkazit, ostatně knihu si zkazím jinak.

Paní doktorka Pilátová, která redigovala většinu mých knih a ke které jediné se nestydím přinést svůj rukopis s pravopisnými chybami, aby z něj udělala rukopis vzdělance, mi řekla: ...Takový je to pěkný, když jsem se začetla, a vy to nakonec vždycky zkazíte!

Úvodem své knihy jsem chtěl psát o čase, poněkud z větší hloubky a filozoficky. Teď, když to čtu, jsou to pěkné kraviny. Posuďte sami:

Je 26. srpna 1993. Pomalu končí léto, a než se nadějeme, budou tu další Vánoce! Pane Bože, to to letí! Čím dál tím rychleji a já mám pocit, že se vnímání času zrychluje úměrně tomu, jak člověk stárne, a mnoho věcí probíhá rychleji, než když jsem byl mladej kluk. Koupil jsem si malý domek se zahrádkou, a tak poprvé v životě sleduji vegetační období několika ovocných stromů. Normálně si toho nevšimnete, to musíte čumět oknem celý rok do zahrady, teprve potom vám to dojde.

Do domečku jsem se nastěhoval v únoru, kdy milosrdný sníh zakrýval charakter čtvrti, kde nyní žiji. Několik přátel nezávisle na sobě mi řeklo, že by se u nás v Modřanech mohla bez velkých úprav točit bitva u Kurska nebo obléhání Stalingradu.

Topil jsem v kamnech a těšil se na jaro. Maluji obrázky a koukám při tom z okna na tři stromy, jednu větší třešeň a dvě jabloně. Zasněžená zima je velice krásná, ale pro mě, jako naivního malíře, strašně těžká.

Já musím všude malovat sluníčko, a není to tím, že bych měl odpor k ostatním ročním obdobím, ale neumím je namalovat. Neumím mraky, neumím zataženo, zkoušel jsem zasněženou krajinu, ale moc se mi nevede. Vypadá to jako letní krajina s rozloženěma bílejšma prostěradlama, zkrátka a dobře – ještě jsem tomu nedorost. Zima je těžká, tak na ni koukám skrz okno a maluju velký žlutý sluníčka.

Pak náhle přišlo jaro. V pondělí sedám k psacímu stolu a zírám – třešeň je obalena květy. Jaká nádhera! Beru si bundu a sedám si na židli ven ke stromu. Je to neuvěřitelná krása, to se mi to teď bude pracovat!

Sedím, píšu, koukám na tu nádheru – sedím, maluju, koukám na tu nádheru, na ten optimismus, na tu chuť do života!

Že jsem uvedl pondělí jako den, kdy třešeň rozkvetla, mělo svůj důvod. Ve čtvrtek začala třešinka opadávat, v pátek trochu sprchlo, a bylo po jaru! Než jsem se vzpamatoval, v takovém rychlém tempu, ani jsem ji neužil, nevstřebal tu nádheru. A náhle konec – šmytec – utrum. Opadala. Následovaly obě jabloně ve stejné kráse a stejné rychlosti a ve mně zbyla těžká deprese, jak kratičký úsek je od zrození ke smrti, od vzniku ke zmaru!

UVědomil jsem si, že stejným tempem cválá lidský život a pohled nazpět jeví se člověku jako týden, byť by šlo o pětatřicetiletý úsek života. Připadá mi to jako včera, kdy jsem byl na prvním jazzovém festivalu v Divadle Na zábradlí nejmladší ze všech účinkujících, společně s Tondou Gondolánem. Ach! Kdeže ty loňské sněhy jsou!

Fakt je, že na to mám krásné vzpomínky, ale k čertu se vzpomínkami! Ty jsou ti platný jak mrtvýmu zimník. Nevím, kdo to vymyslel, tuhle kravinu s krásnejma vzpomínkami. Platí jen to, co prožíváš. Zchudlý milionář nemůže mít krásný stáří vzpomínkami na to, jak měl kdysi peníze! Vlak mi ujel nožičky? Ech, co! Budu na vozíku vesele vzpomínat,

jak jsem kdysi běhal po horách! Nesmysl! Chci prachy! Chci nožičky! Dokonce myslím, že krásné vzpomínky jsou trestem, a ne radostí.

Letos je mi padesát let! Hružných padesát let! Když mi bylo dvacet a potkal jsem padesátiletého dědka, myslel jsem, že vylezl z hrobu. Padesát let bylo pro mě něco nepředstavitelného, něco, co když se člověku stane, tak už nemá chodit na ulici, ale obout si boty do rakve a čekat na zubatou.

Díkybohu jsem fyzicky fit, ale ten samotný fakt padesátky mě neuvěřitelně žere! Víím, že je to spravedlnost Boží, ale proč taky já?

Jsme silná generace Beatles, ty válečný děti, a už to tříská kolem nás, i můj miláček Ringo Starr v tom lítá, dokonce o rok hůře než já, a nepomůže mu ani nesmírná sláva, ani konto ve First National Bank of England! Teď můžeme svorně a oprávněně zazpívat HELP! I NEED SOMEBODY!

Nejenže vás to štve, kdykoli se podíváte do občanky, ale pohanu a psychologické rány pěstí dostáváte téměř denně, s otřesnou pravidelností. Zde je několik odporných a urážlivých případů:

1. Vypukne-li válka, vlast vás zavolá, až už bude úplně v prdeli!
A všichni ostatní mrtví!
2. K razítku českého občanství už nemusíte předkládat rodný list!
3. Už se vám jenom vyká!
4. Pouštěj vás sednout!
5. Holky se smějí, když postáváte s čokoládovými ježky u gymnázia!

Uvedu něco konkrétního. Moje oblíbená zubní doktorka mi spravila sedmičku vpravo nahoře a povídá: ...Chtělo by to, pane Čech, kousat teď víc na tu levou stranu.

Dvě hodiny? Ptám se už ze zvyku s plombováním.

Ne, povídá lékařka, ...už do smrti!

Povzbudivé, co?

Volal mi třeba můj přítel Čapek z televize, že by chtěli koupit práva k mé knížce Z mého života. Uvažují o tom, že by podle ní natočili seriál. Měl jsem z toho velkou radost, něco takového potěší každého spisovatele. Ale ještě než jsem se stačil nadmout pýchou, ještě než jsem si stačil radost náležitě vychutnat, přišla sprcha.

No, povídá Čapek, ...a hrál by tě Vetchý! Ondra Vetchý.

Úplně jsem zcepeněl.

Jak to, hrál by mě Vetchý. Copak jsem mrtvej?

Na druhé straně aparátu vznikla trapná pauza, protože kamarád si neuvědomil, co cítím, neb jest na tom věkově stejně, akorát si to u sebe nepřipouštíme.

Ne, ne, to ne, neber si to tak... však víš... vypadáš skvěle, ale je ti, ty vole, padesát let a jseš starej a tlustej! Pochop to, Ringo... v tý knížce je ti osmadvacet! Neber si to tak, až budu točit Tři zlatý vlasy děda Vševěda, dostaneš roli, slibuji ti to, snažil se Čapek žertovat, aby mě dostal z psychického kómatu.

Pochop to! Pochopil jsem to až příliš dobře a trochu jsem se s tím i vyrovnal, i když pochopení situace a vyrovnání se s ní jsou dva protilehlé břehy.

Což o to, zhubnout není problém, když mám motivaci, dokážu shodit deset, dvanáct kilo za půl roku. Tou motivací může být nová krásná teta, která se z ničeho nic objeví ve vašem životě, dále prostý fakt znechucení z toho, jak funíte při obouvání a pohled v koupelně na tlusté prasátko s dvojitou bradou a trojkama kozama, anebo opět náhlý psychický šok:

Prosil bych ty levisky!

Jaký číslo?

32/33 (Malinko ale zrudnete, protože víte, že toto číslo asi ne! Zkusíte si je – marno! Kraje zipu na sebe ani nevidějí!)

Podejte mi 34/33!

(Už to vypadá aspoň jako kalhoty, ale stejně je nedopnete.)

Podejte mi 36/33!

(Už je zapnete, hurá! Dusíte se a nemůžete se posadit. Do prdele!)

Podejte mi, prosím vás, o číslo větší!

To už není!

Co?

No to už není! Musel byste do nadměrných velikostí.

A motivace je tady! Představa, jak jde císař českého hardrocku do nadměrných velikostí, je pro mě tak nepřijatelná, že během krátké doby dosáhnu v džínsech 36/33 poměrně volného pohybu i dýchání.

Kila se zkrátka shodit dají, ale padesátku člověk neshodí, kdyby se rozkrájel! Sebevětší vůle, chytrost, inteligence nezmohou opravdu nic proti spravedlnosti Boží.

Osobně to ovšem беру jako naprostou nespravedlnost a v bezmocném hněvu, když jsem předtím Čapka ujistil, že se mě to vůbec, ale vůbec nedotklo, si jdu ohřát švestkové knedlíky, které mi poslala matka mé uprchlé ženy Magdy. Jsou báječný! Hněv nad nespravedlivým věkem pomalinku mizí a v duši se vám rozlévá klid a mír, způsobený nejčastějším z jídel. Živočich u korýtky ve vás pomalu vítězí nad filozofem a už si nepřipustíte, že s každým v rozkoši se rozplývajícím soustem se vzdalujete džínsům 36/33 a blížíte se obchodu s nadměrnými velikostmi.

Ale žádná rozkoš není nekonečná! Najednou chřup! Dvojka vpravo nahoře vyletí z huby společně s peckou! Úplně! Bezbolestně! Navždy!

Váš zub. Váš krásný zub! Vaše dvojka vpravo nahoře, se kterou jste strávil skoro celých padesát let, je pryč! Nenávratně pryč! Jdete do koupelny k zrcadlu a zkusíte televizní úsměv. Černá díra po dvojce křičí k nebi své zoufalé padesát! Padesát! Padesát!

Job tvoju mať!

Tak tohle všechno jsem napsal 26. srpna 1993. Teď to tu je v týchle knížce a od toho, co píšu nyní, uplynul celý jeden rok! Dokonce teď už není ani toho 5. července 17.55 hod., San Feliú de Guixols, hotel Eden Roc – Španělsko, alebrž... 10. července 8.37 hod., Horní Dušnice – Krkonoše!

Tak se nad tím zamyslete! Podařilo se mi na vás převést ten strach z běžícího času? Jímá vás úzkost? Pochopili jste do morku kostí svou konečnost v nekonečném vesmíru? Pakliže ano, můžeme pokračovat a pustíme se do úvodu!

Ted' vám musím vysvětlit, o čem to bude, a to je myslím z celé knihy to nejtěžší! Pro mě literárně nejtěžší, neb vybral jsem si téma velmi ožehavé, sporné, měšťácky tabuizované a vůbec! Tahle knížka bude o lásce, o sexu, o mezilidských vztazích, o umění i neumění žít, o tom, jak si život kazit, o zbytečném trápení, o lidské zkaženosti i lidské dobrotě, o zvrhlosti a zvrácenosti, zkrátka věčná píseň věčného lidství, prostým českým hochem v zemi české sepsaná, a tudíž o českých samcích a samičkách!

»Pravda vítězí« – bylo heslo tatíčka Masaryka a je i heslem mým. I když to okolo nás vypadá, že se pravda nevyplácí a moc nenosí, je to zdání klamné, především pravda nespěchá – stejně jako spravedlnost – chodí si cestami neschůdnými, ale nakonec se vždycky objeví před námi v čisté nahotě a vyřkne svůj ortel! V této zemi se vždycky dělalo, že je nemáme! Ani mužský! Ani ženský! Bolšán tuto praxi ještě více přitvrdil, a ač sám čuník jeden vilný, věnoval se sexu se soudružkami i nečlenkami strany, navenek podporován nestraníky, takzvanými slušnými občany, a kdyby to bylo jen trochu vědecky únosné, učili bychom se ve škole, že děti nosí čáp a vrána. Já sám jsem si to myslel skoro do dvaceti let!

Tak psát pravdu! Tu nepohodlnou a nepříjemnou pravdu! Pravdu, která narušuje naše poklidné měšťácké soukromí, která nás zneklidňuje a nutí alespoň trochu přemýšlet, bát se, alespoň trochu a něčeho, snažit se alespoň trochu a o něco.

Snažit se být lepší!

Mám rád lidi, kteří o všem otevřeně hovoří, nikdo tím neztrácí své soukromí, intimní zákoutí vlastního srdce a duše, a je na každém, co říci chce a co ne.

Mezi ženami byli vždy oblíbeni ti, kteří o tom nikdy nemluví, měli punc zvláštní rytířskosti a mužné cti, neodhalit před kamarády vilnou prasnici! Je to přístup pochopitelný z hlediska prasnice toužící zůstat co nejdéle v ilegalitě (bývá většinou šťastně provdána), ale naprosto nepřijatelný pro společnost. Mluvení očišťuje! Chtěl bych zde znovu zopakovat lekci, kterou udělal mému příteli prof. Milanu Munclingerovi světový virtuos na flétnu Jean-Paul Rampal.

Víš, jak se správně pije víno, Milane?, zeptal se Rampal, vědom si své převahy Francouze.

Vím, povídá prof. Munclinger a začne vyprávět všechny ty věci, jak se hledí, zda má jiskru, proti slunci, jak se čichá, jakou má vůni, jak se po ponebí válí, jak by napsal Neruda, atd.

Rampal poslouchá, poslouchá, jak si pivní Čech představuje pití vína, a kývá pochvalně hlavou. Je to tak, Milane, ale to nejdůležitější jsi zapomněl! Tohle všechno, cos říkal, je pravda, ale není to podstatné. Nakonec se o něm hodně mluví! A hodně dlouho!

Rampal měl pravdu! A ta platí nejen o víně! Mluvíme-li o něčem, tak to pojmenováváme a v hovoru, ať chceme nebo nechceme, teprve mluvením nebo psaním o něčem začíná se nám jevit, oč vlastně jde. Jde o dobro, nebo o zlo? Ne nadarmo má církev katolická povinnost zpovědi.

Jak skvostné a účinné! Jak nesmírně těžké je vlézt si do zповědnice a prozradit na sebe ty největší zvrhlosti, vylít na kněze svou špatnost, shodit na jiného své odporné břemeno, ale teprve tím se člověk začíná očišťovat, je to alespoň náznak, snaha zkusit to znovu a jinak. Největší odpůrci katolické zpovědi jsou bezpochyby právě nadutí, samolibí lháři.

Když si odmyslíme smrt – spravedlnost Boží, existují ještě dvě úskalí, která na nás číhají a nejsou ovlivnitelná, alespoň ne v podstatné míře.

Je to samozřejmě zdraví, i když si řeknete, že bohatý člověk má větší šanci přežít než chudší, ale to je jen zdání, a když, tak se jedná pouze o odklad několika měsíců, v nejlepším případě let, a to výjimečně. Ostatně vybojovaná léta, proložená chemoterapií a ozařováním, údobím s vlasy a bez vlasů, už nejsou šťastná léta života, ale bojem o záchranu.

Vzpomeňte si na marný Elvisův boj o zdraví, vždyť kdo mohl být bohatší, kdo si mohl dovolit lepší lékaře, nemocnice a nejdražší léky, a stejně mu to nebylo nic platné. Když Pán Bůh zavolal, odložil kytaru a vydal se na cestu.

Druhým úskalím, na kterém troskotá, nebojím se říci, 80 % populace, je výběr partnera, a to jak v práci, tak v životě, v obou případech životně důležitý.

Volba partnera je číslo jedna. Když se spojím s kvalitním člověkem, bude mi oporou a vzorem, budeme dohánět a předhánět jeden druhého, budeme se vzájemně tlačit vzhůru. A naopak spojení s blbem nebo ne-

schopným člověkem, což v mnoha případech splývá, ale stačí třeba i jen s lenochem, vede k obaplné zkáze.

Stejně je tomu i v manželství a v soužití s někým vůbec. Sekáč je ti oporou a táhne tě vzhůru, žena husa či muž lempl ti zničí řádný kus života.

Proto považují výběr partnera za to nejdůležitější v životě lidském. Přítomnost a společnost výjimečného muže či ženy na každého působí, ať už chce nebo ne. Mimoděk přejímáme, ovlivňuje nás způsob vyjadřování, chování, způsob uvažování, pohled na problémy a jejich řešení atd.

Fakt je, že individuality a osobnosti na sebe často narážejí, ale tyhle střety nebývají při společném životě a zájmech zničující, pouze trochu únavné a v pozdějším věku i zábavné.

Když mluvím o kvalitním partnerovi, osobnosti, nemám na mysli výjimečnost, ale hlavně dobrý charakter a dobré srdce.

Ve všem, o čem si budeme v této knížce vyprávět, hrají hlavní roli právě charakter a srdce.

A vůbec srdce – srdce lidské, v dnešní době tak podceňované a přitom všechna moc z něj vychází!

Dostávám se nyní k vrcholu mého úvodu, k úkolu téměř nadlidskému, a sice k domluvení se na slovníku, pojmech a názvech takzvaných sprostých slov. A že jich v této knížce nebude málo!

To je vůbec problém, který provází moji literární tvorbu od samého začátku. Souvisí úzce s pravdivostí výpovědi, s upřímností sdělení, a protože popisují skutečné příběhy a události, musím použít slovník jedinců i společnosti, která v nich vystupuje.

Už jsem jednou řešil tento problém v úvodu mé knížky Ruský týden, kde jsem používal slovník rockových muzikantů, bez jakýchkoli cenzurních zásahů.

A kdo ji zná, dá mi za pravdu, že to byla síla!

Tak vězte, vy, kteří jste ji četli, že proti této knížce byl Ruský týden procházka růžovým sadem.

Proto chci být stejně ušlechtilý jako třeba ministerstvo našeho zdravotnictví, které umisťuje nápisy na tabákovou reklamu – Pozor! Škodí zdraví!

Ty, čtenáři, který jsi výlupek ctnosti, nádoba slušnosti, pohár dokonalosti, pilíř mravnosti, který neříkáš prd, nýbrž pšuk, neříkáš prdel, ale

sedinka, neříkáš hovno, ale trus či výkal, zkrátka jsi slovně nezávadný, odlož rychle tuhle knížku a zůstanem přáteli! (Možná, protože ty, při svých ctnostech, bys mě asi stejně za přítele nechtěl. A já tebe vlastně taky ne!) Myslím to naprosto vážně!

Odlož tuhle knížku a odstraň ji prosím též z okolí své rodiny, protože předpokládám, že jsou stejní kokoti jako ty!

Předejdeme tím zbytečným nedorozuměním, i když praxe mě přesvědčila, že zvědavost je větší než touha uchovat si čistotu nečtením spisovatele zvrhlíka, vím, že se po vydání knížky snese na mou hlavu vlna zloby a nenávisti, že se ještě více prohloubí zášť českých učitelek vůči mně, než jich mí mstitelé žraloci zase pár sežerou, a chci tě upozornit, babo! Až půjdeš ke dnu, vzpomeň si – to mám za to, že jsem tak nenáviděla pana Ringo Čecha... glo... glo... glo...

Začněme pohlavním aktem (myslím tím klasický pohlavní akt, což by mělo být spojení dvou reprodukčních bytostí, rozuměj muže a ženy; existují samozřejmě i jiná spojení, ale o těch až jinde). Výraz pohlavní akt, budete se mnou souhlasit, nepatří do této knihy, ale spíše do polo odborné vzdělávací publikace, kdy písíci vědec červená v obličejí i při těchto nevinných výrazech.

Co tedy soulož? To už je mnohem blíže, ale souložiti znamená sdíletí s někým lože, což minimálně v padesáti procentech není pravda, a místa k tomu použitá jsou tomuto názvu tak vzdálená jako cedník naběrače! Taky to není moc prima, co?

Slušní lidé a pokrytci používají označení nejnevhodnější a naprosto zavádějící, a sice... milovati se... oni se pomilovali... on ji pomiloval... a tam se spolu milovali! Nic mě v životě tak nevydráždilo jako použití tohoto výrazu, hned jsem viděl rudě.

Jestli je něco milování a lásce vzdáleno, tak je to právě pohlavní akt. Nedejte se vůbec mýlit tím, že lásku a milování provází, a je to tak správné, ale s láskou a milováním nemá ve své podstatě nic společného. Miluje matka dítě, žena muže, muž rodinu, dítě rodiče, milujeme zvířata, milujeme přírodu. Láska je čisté přírodní pouto vycházející ze srdce lidského k někomu nebo něčemu.

Láska je opravdu, jak písí básníci, nezištná, čistá, bezbřehá, povznášející, očištná atd., ...prostě všechno, co o ní bylo umělci vyzpíváno, je

pravda a právě pravda a síla slova láska a milovati nepotřebuje ke své existenci něco někam strkat, jak je tomu při souloži.

Víme sami z vlastní zkušenosti, že když nás dívka miluje, myslím tedy opravdu miluje, tak ho vůbec nemusíme mít! Všimněte si, že lásce to vůbec nevadí!

Znamená to vidět milovanou osobu, být s ní, dotýkat se jí, poslouchat ji, mluvit s ní, procházet se s ní, vychutnávat její blízkost, vychutnávat její náklonnost, sahat na věci, které jí patří, dotýkat se svetru, který nosí, a být neskonalé nešťastný, když odejde, třeba i jen do vedlejší místnosti.

Ano, to je láska! Ano! Znamená MILOVATI NĚKOHU, a když je to oboustranné, můžeme použít výrazu MILUJÍ SE nebo MILOVALI SE, v žádném případě pak pro souložení!

Je už jiná věc, že se dostaví, a u někoho velmi brzy, touha po tělesném spojení, ale to je už důsledek – produkt lásky a na její existenci bezprostředně navazující pud o zachování rodu.

Bůh ve své nekonečné moudrosti způsobil to okouzující a očistné poblouznění mysli, aby na ni napojil prostý a řemeslný reprodukční akt, abychom nevymřeli, ale jsou to dvě různé sloky jedné písně, na jejímž konci, když všechno dobře dopadne, začíná epos zvaný RODINA A DÍTĚ!

Prosil bych tedy nezaměňovat. Nemluv o milování tam, kde se šoustá, což nevylučuje, že se obě šoustající bytosti mohou velmi milovat. Milování jejich nachází se ovšem jinde než ve slipech, jeho místo je v srdci!

Jak říká velký český herec Miloš Kopecký – právě při tom, kdy se milenci nacházejí ve stadiu největší rozkoše a mají pocit neskonalé svobody a volnosti, otročí nejsilnějšímu lidskému pudu. Jaká blamáž!

Láska je láska, zpívá Lucie Bílá, ale myslím si, že i ona ví, že zpívá o něčem úplně jiném.

Láska dokáže čekat měsíce a roky, a nejenom v románech. Je to právě láska, která neúčinněji brání promiskuitě, a mladí lidé dělají největší chybu, když se do sebe zamilují a hned na sebe žárlí. V počátečním stadiu lásky, při zamilování, jsou kluk i dívka pevní ve své věrnosti, nevidí a nechtějí vidět nikoho jiného než milovanou bytost, v tomto stavu ani jeden z nich není k máni. Protřelý čuník jde hned o dům dál a neztrácí čas.

Příši o chování skutečných lidských bytostí první kategorie, to jest normálních, citlivých lidí.

Zkušený člověk namítne, že lze svést i zamilovanou osobu, zkušeností svou, nezkušeností její, vytrvalým mluvením, pomocníkem alkoholem a stupňujícím se tlakem.

Ano, připouštím – lze, ale v žádném případě ne zamilovanou bytost. Když se to svůdci povede, tak tam vždycky něco k lásce chybělo a není to láska. Svedeme dívku, která si jen myslela, že někoho miluje, cítila sympatie k někomu, o kom si myslela, že s ním chodí, ale právě podlehnutí svůdci by ji mělo usvědčit z omylu.

Když ho vytáhnete na opravdu zamilovanou dívku, tak vás kopne do koulí. Co kopne! Nekopne! Nedá vám vůbec šanci, abyste ho vytahoval, zkrátka jste vedle jak ta jedle.

Že je to pravda, potvrdí mi i ten nejvelkolepější svůdník, každému se to v životě stalo, a ne jednou.

Že známe mnohem více případů, které dopadnou opačně, nesvědčí o tom, že nemám pravdu, ale o lidské nekvalitě a o tom, jak opravdová láska je drahé a vzácné zboží a za každé její prožití patří svíčka a díky do kostela.

Tímto zdánlivým úkrokem stranou vracím se k původnímu tématu, a sice ke slovníku. Když se mnou bude inteligentní čtenář souhlasit, vyloučíme výraz MILOVATI SE pro tělesný styk. Naše dobrá, skvostná mateřština nabízí nám celou škálu výrazů, dobře vystihujících fyzický kontakt tohoto typu, a to šoustání, mrdání, prcání, rumplování, šukání, jebání (převzato ze slovenštiny), šubrnění atd.

Budu ve svých příbězích volit vždy ten výraz, který buď dotyčná osoba skutečně vyřkla a použila, nebo který při popisu z druhé ruky budu považovat za nejvhodnější. Slibuji zároveň, že budu používání těchto slov volit uvážlivě, budu je vážit na vahách lékárnických, věřte mi, že nemám zálibu ve vulgaritě a nečiní mi žádné potěšení nazývat smutné věci pravými názvy. Špatnost kolem nás nezmizí tím, že o ní nebudu mluvit, ale to už jsem říkal, a tak se dostávám k závěru svého úvodu, a sice k tomu, abych vysvětlil, co bude vlastně náplní knihy a jak jsem k tomu přišel.

Když jsem se definitivně rozhodl, že napíši knihu o intimním životě Čechů a Češek, bylo mi jasné, že ani mé bohaté zkušenosti k sepsání pravdivé knihy zdaleka nestačí.

Aby výpověď byla co nejpravdivější, musil jsem do terénu. Faktem je, že jsem vlastně materiál na tuhle knížku sbíral nevědomky celých jedenapadesát let svého prozatímního žití, a byly to tisíce, ba co dím, miliardy hodin prokecaných s přáteli na toto téma (myslím, že když se sejde výhradně mužská společnost, o ničem jiném se vlastně nemluví), dokonce je muzikantské rčení – už jsme zase v C duru! Uvedu příklad:

– C dur: Představte si, kluci, že ta stará svině Evička stačila, když Viktor odjel, ošukat fotbalistu X., taxikáře X., číšníka X. a pošťáka.

– Normální rozhovor: Jé, kluci, podívejte, oni už ten kousek silnice dodělali, to sebou tedy hodili, to je fakt, ta objízďka už byla vyježděnější než ten rozbitý úsek!

– C dur (pokračování): No, ona už její matka byla pěkná svině, někdo mi vyprávěl, že na jednom večírku ji všichni drhli, když přišel Viktorův otec jenom na otočku, aby to nevěděla. Tak po dobu, co tam Viktor šukal, byla schovaná v prádelníku!

Zkrátka a dobře, znám osudy ovlivněné sexem u stovek kamarádů. Dal jsem si vyprávět příběhy desítek kamarádek, kterých jsem se trpělivě vypytał, a to od raného mládí, protože jsem si jako mladý a nezkušený člověk myslel, že do toho proniknu a všemu porozumím. Nestalo se tak, dokonce bych se odvážil napsat, že tomu rozumím pořád míň a míň!

Příběhy kamarádek poznáte podle chudšího erotického slovníku, a ne vždy byly kompletní, děvčátka nejsou zase tak úplně upřímná a já musel dodatečně zjišťovat a doplňovat tajenku tak, aby dávala smysl a byla pravdivá. Vlastně jim křivdím, nebyla to upřímnost, ale stud, který jim bránil říci to naplno.

Život mezi umělci mě v tomto směru opravdu obohatil. Na naši obranu musím konstatovat, že nejsme o nic horší než oni, dokonce bych se odvážil tvrdit, že proslulý prostopášný život umělců se v ničem neliší od sexuálního života pohledného soustružníka či zedníka!

Jsem si jist, že milovník žen s civilním zaměstnáním si užije daleko víc co do kvantity než přední umělec. Když to v práci ve tři zapíchne, ve čtyři už sedí, osprchován a převlečen, v denní vinárně a balí holky. V šest je sbaleno, v sedm dopito, v osm doma, v deset dokonáno a dotyčný stihne ještě noční film v televizi. Tak to může dělat každý den.

Umělec nemá pravidelnou pracovní dobu a dělá, když je populární a oblíbený, mnohem více než osm hodin denně. Proto na to má méně času. Tahle profese je prostopášným životem proslulá nikoli pro naši aktivitu, ale právě proto, jak hystericky to prožíváme, jak o tom mluvíme, jak si o tom píšeme scénáře, jak vlastně zveřejňujeme své nejtajnější soukromí.

Tak vzniká mylný dojem, že neděláme nic jiného, což není pravda, a já znovu opakuji, aktivní dělnas si zašuká víc než populární umělec!

Vyhledal jsem, když už se schylovalo k napsání této knihy, několik svých kolegů a přátel, kterých si vážím pro jejich moudrost a životní nadhled, lidí, o nichž jsem věděl, že sex a láska pro ně v životě mnoho znamenaly, o kterých vím, že se dokáží povznést nad téma a lidskou malost, a u kterých jsem měl jistotu, že to bude pravdivá výpověď.

Nešlo mi o to, aby mi vyprávěli intimnosti a pikantní čuňárny, ale chtěl jsem, aby ve své zralosti, a v mnoha případech na prahu smrti, zhodnotili svůj sexuální a milostný život, aby mi sdělili své zkušenosti, k nimž se já, když mě tu ještě Pán Bůh nechá, budu pracně, dejme tomu dvacet let, prokousávat!

Prožil jsem nádherné chvíle s Milošem Kopeckým, nezapomenutelné odpoledne s Jiřím Muchou, nejslavnějším českým milovníkem žen, půl roku předtím, než tento vynikající člověk zemřel, s jeho celoživotní přítelkyní Martou Kadlečíkovou, nesmírně vzdělanou a inteligentní živočišnou bytostí, která se mi vždycky strašně líbila, ale které jsem se bál, a v neposlední řadě s paní Ljubou Hermanovou, což vám musím vyprávět.

Rozkošná paní Ljuba, skvostná, milá, skromná ženská, symbol sexu několika generací, byla terčem mého literárního zájmu již několik let. Víím, jak paní Ljubu všichni velmi milovali, že měla svého času pojištěny nejkrásnější nohy v Praze, jak do ní byl udělaný Werich, jak do ní byl udělaný Voskovec, jak do ní byl udělaný Ježek... atd.... Všichni ji museli milovat, protože byla nejen krásná, ale i báječná ženská, jak jsem byl už napsal.

V semaforském baru pracoval nějakou dobu jako barman pan Lorenc. I ve svých letech veliký sekáč – gentleman od pohledu, typ Kodeta, který, jak všichni víme, navlečen do jakéhokoli kostýmu, vypadá jako člen

horní britské sněmovny. Je to prostě typ lidí, kteří budí respekt a odstup už svou vizáží, urozenost z nich přímo číší.

Tak přesně takhle vypadal pan Lorenc. Byl to takový sekáč, že když vám podával pití nebo sendvič, měli jste pocit, že posluhujete vy jemu a zaměstnanec jste tam vy. Dluhy od herců a muzikantů kasíroval s takovou grácií, že jste mu chtěli políbit ruku při placení, a peníze házel do šrajtofle s odstupem a opovržením, jež budilo úctu.

Samozřejmě že jsem nikdy neslyšel, že by mu někdo tykal, včetně Šlitra a pana Suchého.

Proč vám to všechno povídám? Pan Lorenc byl totiž jedním z bývalých manželů Ljuby Hermanové a to ho v mých očích stavělo velmi vysoko a bylo to právě to, co ho činilo ještě záhadnějším. Ať jsem dělal, co jsem dělal, nedostal jsem z pana Lorence jedinou informaci o jeho soužití s paní Ljubou. Jen zdvořilý úsměv anglického gentlemana. Zkrátka a dobře, kdykoli jsem vystupoval v programu, kde byla také paní Ljuba, tak jsem za ní lezl a hučel do ní: Paní Ljubo, známe se tolik let a jsme přátelé, chtěl bych jednou napsat knihu o mužských a ženských, vy jste toho tolik prožila, pojďte mi něco vyprávět!

Paní Ljuba se vždycky vlídně usmála a řekla: Vy jste ten pravý, Ringo, co vám teď řeknu, vyjde ještě dnes ve večerníku!

Nedala se! Nedala!

Paní Ljubo, přísahám, nikomu to neřeknu. Slibuji!

Nic! Jen jednou se malinko čapla, ale jen maličko, na kratičký okamžik.

Jak jsem ji viděl, zase jsem spustil: Paní Ljubo, povězte mi něco o sexu, něco o lásce, paní Ljubo, vy, studnice moudrosti a poznání v lidských vztazích, nenechte mladé lidi bez informací, je povinností starších poučovat mladší, paní Ljubo, povězte mi něco..., paní Ljubo, povídejte, vy jste byla v Osvobozeném divadle, milovali vás Werich, Voskovec, Ježek...

Paní Ljubo, všichni jsme už mockrát četli o tom, co se tam hrálo, jak se hrálo, co se povedlo méně. Všichni to víme, rádi to čteme, ale něco lidského o Osvobozeném divadle, paní Ljubo, vždyť tam přeci byly ty Jenčičkovy girls..., to musely být šfabajzny, paní Ljubo, tam musel šukat kámen cihlu, a my o tom nic nevíme.

Nechte nás, paní Ljubo, pohlédnout na naše idoly také lidsky, kdo s kým, paní Ljubo, a jak? A kolikrát?

Je to pravda, že vám dal Werich stovku, abyste svedla Voskovce?

Nic! Ani řuk, až jsem udělal úhybný manévr: Paní Ljubo, Zdenička, Werichova žena, ta se na vás musela zlobit, co? Na vás musela žárlit, když viděla, že se Werichovi líbíte, co?

(A teď se paní Ljuba malinko čapla...) JÓ! Zdenička – ta může tak něco říkat! Ta může tak akorát mlčet! Víte, já jsem s ní zažila pár večírků – Zdenička, to bylo pěkné sídlo...cha... chá... (A bylo po čapnutí. Paní Ljuba si uvědomila past a zmlkla.)

To bylo všechno. Až mnohem později, po letech, bylo to půl roku před vypuknutím tzv. něžné revoluce, mi paní Ljuba zavolala a řekla: Pane Čech, vemte si magneták a přijed'te. Tak jsem tam jel a nelitoval jsem. Paní Ljuba nám nalila víno a mluvili jsme až pozdě do večera.

Bylo to krásné – poetické a romantické. Poslouchal jsem příběh života krásné ženy. Žádné tajnosti! Nic z toho, co byste nevěděli a co by paní Ljuba už upřímně nepověděla v knihách, které o jejím životě vyšly. Pro mě to však bylo vyvrcholení a dovršení přátelského vztahu ke starší kolegyni.

Jedno bych chtěl prozradit, když už jsem to před chvílí rozkecal. Paní Ljuba mi řekla: Ze všech mužských, které jsem poznala, jsem nejvíce milovala Lorence! Nejvíc jsem trpěla, když jsme se rozešli, lituji toho dodnes, nikdy už nepřišel nikdo jako Lorenc!

Hoši, to je nádhera, co? To je odměna! Pane Lorenc, jestli budete číst mou knížku a tohle s vámi nehne, to byste mě naštvál! Hnulo, co? Jak by taky ne! To je ale poklona!

Pozdě večer, když už jsem se chystal domů, povídám: Paní Ljubo, co teď, po tak krásně prožitém životě, co cítíte teď?

A ona na to: Je to pořád stejný, pane Čech. Pořád jsem plná romantiky a touhy. Ta nemizí věkem. Pořád bych se procházela po Petříně a někoho držela za ručičku! Ale starýho nechci a s mladým bych se styděla! To je, panečku, kus krásné a praktické životní filozofie!

Teď si maně uvědomuji, že vzniká dojem, jako by tato knížka byla o výjimečných, občasných, z řady vybočujících jedincích, kteří se oproti těm ostatním věnují lásce a sexu. Není to tak! Píši o všech! O všech svých soukmenovcích bez rozdílu. Každý zdravý jedinec dostal v genech zakódovaný příkaz honit se a pachtit za tím do úmoru! Pokud se váš soused nehoní a nepachtí, pak to není tím, že by po tom méně prahl, ale

jeho touha je komplikována nesmělostí či jinou vlastností, která mu to ztěžuje. Někdo má zkrátka velký ostych, někdo se stydí mluvit, někdo má větší mindráky, ale podstata zůstává stejná.

Jsme vlastně opravdu všichni stejní. Může mýlit exteriér, kdy nám útlý obrýlený vědec, CSc., dr., prof., zcela zabraný do své práce, o sobě utvoří představu, že nic mu není tak vzdálené jako sex. A najednou bác! Praskne to a před námi stojí stejný čuník jako my a náhle se dozvídáme, jak to vzadu v laboratoři za klecema s pokusnými krysama žilo, co ty krysy viděly, jó, ty kdyby mohly vyprávět!

Jan zapřemýšlejte, kdy vás ve vašem životě překvapil či překvapila taková tichá voda břehy mele!

I můj veliký vzor a miláček Ota Pavel považuje ve svých knihách za nutné oddělit dobu, kdy (cituji) »tatínek už neběhal tolik za ženskými«. A jsme zase v C dur. To musel být tanec, když Ota Pavel tyto dvě časové konstanty rozlišuje, dokonce tak, že tatínek nikdy nepřestal běhat za ženskými, ale obě poloviny života se liší pouze v tom, že sice neběhal tolik, ale běhal! Nejdříve první polovinu života hodně, potom druhou polovinu života méně! Jaký to musel být mazec, když to vnímá jeho syn jako předěl ve své literární tvorbě. Musím se vám přiznat, že mi byl starší Popper hned sympatičtější!

Co je tedy podstatou této knížky, když jsme všichni stejní? V čem je zakořpaný pes? Možná ve způsobu, mravnosti, etice, lidství, charakteru a duševní úrovni. Ve způsobu, jak s touto genetickou kódovanou zprávou zacházíme v praxi. To je právě to, co nám komplikuje život, a o tom chci psát.

Na základní otázku si musíme odpovědět sami, nebo se zeptejte maminky, pokud vaše maminka žije, ta by to měla vědět! Že neví? Tak vidíte, když to neví vaše maminka, tak jak to mám vědět já?

Teď už ten slibovaný závěr úvodu! (Ještě žádná knížka, kterou jsem napsal, neměla takhle dlouhý úvod! Však taky žádná nebyla takhle vážná!)

Příběhy zde citované jsou příběhy několika desítek lidí. Nebudu je jmenovat, přestože je všechny znám. Vyprávím příběhy, u nichž mohu zaručit pravost či které jsou o konkrétních osobách a pravost zaručuje věrohodnost svědka, který u toho byl.

Vy, milí čtenáři, také většinu mých hrdinů znáte, ale nesnažte se přisuzovat konkrétní osoby konkrétním kapitolám, nepřijdete na to!

Já budu používat důsledně fráze – přítel mi vyprávěl, přítelkyně mi vyprávěla. Tak se vyhnu hádkám, výčtkám z vyzrazení mnoha tajemství a samozřejmě mnoha soudním sporům, a až knihu dočtete, dáte mi za pravdu. Šel bych od soudu k soudu.

Skutečný závěr úvodu:

Sedím u pana Suchého, povídáme si o divadle, umění, o politice a hlavně o ženských. O těch, které známe z divadla, o těch, které známe z televize, a o všech kolem nás. Smějeme se jim a máme z nich psinu.

Povídáme si důvěrnosti, nejtajnější důvěrnosti lásky, a pošklebujeme se jim. Posmíváme se ex post tomu, kdy jsme je pokořili (méně případů), posmíváme se tomu, kdy ony pokořily nás (více případů). Ale morální hrdinové jsme my dva. Já a pan Suchý!

Co píšete, pane Čech?, zeptal se mě Jiří Suchý.

Píšu knížku o šukání, chlubím se.

Pan Suchý uznale kývá hlavou – to bude pěkná knížka!

A co píšete vy, pane Suchý?

Píšu knížku o prdelích, chlubí se Suchý.

Uznale kývám hlavou – to bude pěkná knížka!

Pan Suchý odbíhá vedle a vrací se se složkou nové knížky. Podívejte, pane Čech, už mám namalováno třicet prdelí a bude jich mnohem víc! Každá jiná. A o každé napíšu!

Nádhera! Prohlížím si prdele a mám pana Suchého zase o trochu radši.

Jaké spříznění duší, jaká podvědomá síla žene dva umělce ke stejnému tématu? Bože, jak hluboko jsme klesli!

Nebo ne? Nebo se jen dva obyčejní čeští kluci vracejí na sklonku svého života k té prapůvodní látce, o které chtějí v marné snaze sdělit nesdělitelné?

Promiňte, nevykládejte si to jako projev pýchy, ale myslím si, že psát knížku o šukání a o prdelích je mnohem zajímavější než příběh Káti Kabanové, která skočí pod vlak, protože ji muž nechce vzít s sebou na trh!

Zkrátka...

Opravdu už skutečný závěr úvodu:

Bez kundy a tabáku – není radost v baráku!

(Bohumil Hrabal)

PRVNÍ KAPITOLA

*Ty kásou házís jako hůze
petelící se v pesném talístu,
do tobě odolati může...
nezná ty fialinto, nezná!*

(Batul)

V zimě, zrovna jsem maloval katedrálu v Granadě, zvoní telefon: Tady je redakce Večerníku Praha. Pane Čech, pan Fidelis Schlée by s vámi chtěl mluvit. Předám...

– Fidelis: Pane Čech, tady je Schlée, buďte zdrav, něco bych od vás potřeboval!

– Ringo: To je potěšení pro mě, když někdo jako vy, pane Schlée, ode mě něco potřebuje. Já ale, pane doktore, nikam nejezdím, nesnáším pěší zóny a místa, kde se nedá parkovat!

– Fidelis: Nemusíte nikam jezdit, když něco chci, přijedu já. Kdy můžu? (První body k dobru, které signalizují osobnost. Pyšný blb, finanční porovoluční rychlokvaška by vás zpupně pozval k sobě, a to mnohokrát ani ne osobně, ale přes sekretářku. Není tomu tak a já se připravím na návštěvu – učešu sebe i kocoura Mikeše.)

Přijel sympatickej mužskej se sympatickou přítelkyní a sympatickým pistolníkem. Sedíme v mém starém domečku v Modřanech a seznamujeme se...

Co teď děláte, pane Čech?

Co stál ten krémovej rolls venku?

Jak žijete, pane Čech?

Jak žijete, pane Schlée? Jak to děláte, že jste tak bohatej, pane Schlée?

Zvonek! Razantně a neodbytně... Koukám, venku stojí dva uhlíři.

Čí je to? Kdo je tu s tím? (Ukazují na rolls-royce pana Schlée.)

Ať s tím uhne – vezeme koks!

A tak se v naší ulici, najíždějící oba na chodník, míjejí pomalu – zrcátko na zrcátku – dva světy: ten náš, modřanský, s koksem a umolou-sanejma uhlířema, a elegantní bodyguard v nejdražším autě světa, a já na to zírám a zase filozofuju: co nás dělí od toho rollse, nejdřív trandák,

abychom mohli topit elektrickou, pak kanalizace, pak plyn, je toho dost. (S kanalizací už začali – hurá!)

Sedíme, kecáme o všem možném, jak se na správné Čechy a jejich samičky sluší. Fidelisova parta chválí mé obrázky a já jsem rád. Nakonec ještě, co mi vlastně pan doktor chtěl.

Povídá mi: Namalujte mi obraz do haly – personifikaci novin! Velký olej, který by symbolizoval noviny jako takové, noviny jako profesi, noviny jako velmoc.

Večerník Praha... krásná zakázka. Mám to rád, tenhle druh zákazníků a sběratelů, vlastně mám rád oba, jedni přijdou, prohlížejí..., zrovna tenhle. Sundáte ho ze stěny, máte radost z peněz a je vám líto, že přicházíte o obraz. Druzí přijdou s jiskrou v oku a řeknou, namalujte nám, pane Čech, to a to. Mám to taky rád, protože vždycky je ještě velký prostor pro osobní iniciativu a nápady.

Tak noviny tedy, souhlasím, a plácne si. Otíček Jiráček mi pomůže s figurkama (obličej a postavy v zákrytu), potom zavolám, přijdu do redakce, nechám si schválit, dohodneme cenu, termín dohotovení, podepíšeme smlouvu, dostanu zálohu a pojedu malovat. Tak je to správné, chovejme se jako solidní podnikatelé ve světě velkého byznysu, protože oba vytváříme zisk a oba jsme daňoví poplatníci. Solidnost – solidnost.

Zase sedíme a kecáme a nakonec si Fidelis kupuje velké plátno Sametově potrestaní bolševici. Mám velikou radost z honoráře a velikou žalost, že přijdu o obraz. Ale co? Obrazy musí mezi lidi. Tenhle mám tak rád, že si ho namaluju ještě jednou, vlastně dělám to takhle skoro u všech. Je mi líto, že už je nemám, pořád chodím kolem toho prázdného místa na stěně. (Nepomůže, když tam pověsíte jiné.)

Tak ho dělám znovu, ale už je jiné, nikdy nejsou dva stejné, nikdy netrefím stejné barvy, nikdy si nepamatuju, co na něm všechno bylo! Po měsíci práce jde znovu na stěnu. A zase mám radost! A zase se někomu líbí! Ukáže mi peníze a jsem ztracenej. A zase putuje pryč a zase je mi smutno. A zase maluju. Přijdou děti a ptají se – tatínku, pan Vogl ti vrátil Smolný den? Ne, maluju si novej, hleďte si svýho! A zase visí a čumím na to letadlo, jak naráží do vlaku. Po čase přijdou děti a znovu – kde je ten Smolný den? Tys ho zase prodal, vid'?

Je mi hanba a stydím se za svou lásku k penězům a stýská se mi po Smolným dnu. Budu ho malovat potřetí, ale už určitě naposledy, počtvrté by mě to už nebavilo. Vím, že třetí Smolný den je definitivně poslední. Až ho někomu prodám, což bude tomu prvnímu, kdo mi za něj nabídne peníze, už ho malovat nebudu. (Stalo se, jsou tři šťastlivci, kteří mají můj obraz, a já ho nemám! Ve třech domácnostech visí to krásné žluťoučné letadlo mongolských aerolinií a mých třikrát zopakovaných třináct nešťestí se změnilo v pytle cementu, cihly, hodinovou mzdu pro stavitele Hoffmana a jeho partu.) Jsem zrádce umění.

Ale pan Schlée, můj nový sběratel, si odváží teprve první Bolševiky, takže s chutí do dalších! Loučím se hned poté, co jsme uskutečnili takzvanou Klausovu fyzminutku. Oni mně peníze – já jim pořádnou fakturu s mým IČO. Jak neromantické! Jestlipak můj miláček Josef Lada také vystavoval faktury? Zákonné a správné, ale, Bože, jak neromantické! Ale přece za první republiky byl taky bernák! Jak to ten Lada dělal, musím se zeptat jeho zetě pana Vrány.

Přátelé odjeli a já, místo abych začal pracovat na zakázce, tak si znovu skicuju Bolševiky. A taky mě nic nenapadá... noviny... noviny... pak mě napadá, myslím, že nápad je dobrý, ale dochází k jevu, který souvisí s tématem knihy.

Maluju obrázky a čekám na zákazníka.

Maluju druhý Bolševiky.

Maluju inferno – peklo.

Maluju dvě velké Prahy.

Ale noviny nemaluju! Nemaluju, protože to je jistý obchod! Domluveno! Tutovka! Jen to musím udělat, a protože musím, už mě to nebaví, tutovka neuteče! Až to udělám, tak to bude! Nevážíme si toho, co máme jistého! Nevážíme si něčeho, co nám neuteče! Vážíme si jen toho, co musíme vybojovat! K činnosti potřebujeme nejistotu a riziko. Manželka tutovka není tak zajímavá jako nejistá, falešná sousedka!

Přesně takhle to v životě chodí. Shrnuto, podškrtnuto, sečteno, udělám ho v létě na chaloupce. Chytil jsem se a těším se na to. Pořadí se ale mění: